

„Vidíte ho někdo?“ ozval se odněkud zezadu jeden ze dvou horníků a rval se mezi přihlížejícími dopředu. „Už je tam přes 10 minut, musíme se podívat jinde a...“

„Bez něj neodejdeme nikam,“ přerušil ho svalnatý muž v kožené zbroji tak upnuté, že se na ní rýsovaly obrysy snad téměř všeho, co bylo pod ní.

„Hele, už vylézá!“ zakřičel muž s pokožkou tak bílou, jakoby žil celý život v zemi. Z malého průrazu ve skále se začal vynořovat zaprášený mladík. Jeho vlasy upnuté v culíku byly černé jako uhlí a díky prachu, který nabral na své pouti temnou jeskyní, stejně tak vypadala i jeho jinak červená zbroj, přesně taková, jakou nosili Stínové ve Starém táboře. Opřel se o velký balvan vedle vchodu a začal ze sebe stahovat spousty pavoučích nitek, které doplňovaly jeho novou vizáž. „Je to čistý,“ řekl snad až ironicky. „Ani stopa po skřetovi.“

Všichni se nyní podívali na jediného muže. Stál vpředu, uprostřed hloučku lidí. Lidí, kteří kdyby se potkali před týdnem, pozabíjeli by se navzájem. Se svěšenou hlavou hledíc na rudou dlaň od krve, která ovšem nepatřila jemu, jen mlčel a nebýt hýbajícího se hrudníku pod roztrhanou zbrojí, byli by si všichni mysleli, že tam snad zkameněl. Muž v kožešinovém úboru do něj strčil svým loktem, což nemělo žádný výsledek. Téměř nekonečné ticho ukončil svalovec v upnuté kožené zbroji: „Takže lidi, musíme se připravit na přenocování, Basca, Norbert a Vilém dojdou rychle na dřevo, Rothen, Gorak a Jamie půjdou na hlídku, já, Derek a Cessa vymyslíme jak zakrýt vchod, aby nebyl vidět oheň. Honem, lidi, za chvíli bude noc!“ Všichni až na muže se svěšenou hlavou téměř jednotně kývli hlavou na souhlas a vydali se každý jiným směrem.

„Prober se sakra, Dereku, nemohl jsi za to,“ popostrčil muž v upnuté zbroji zkamenělinu se svěšenou hlavou, který náhle pozvedl hlavu a vydal se směrem ke vstupu do jeskyně.

V ohni praskalo, na kamenných a studených zdech tančily stíny, kolem kvílela meluzína. Dva horníci seděli opodál a cosi si šeptali. Rothen, plešatý a rozhodně nejpodivnější chlapík z přítomných si cosi čmáral do kusu potrhaného deníku. Zbytek skupiny seděl v kruhu u ohně, snažíc se zahřát promrzlé končetiny, až na Dereka stále se dívajícího na svou ruku od krve.

„Ale no tak do prdele!“ zaburácel Gorak, rozhodně nejmenší ze všech v jeskyni, a začal se klackem, který právě sebral ze země rýpat v ohni. „Už týden se brodíme tímhle posratým údolím, pozítří už můžeme být z tohotole zkurveného pekla pryč. Je nás devět z dvanácti. Od začátku bylo jasné, že se odsud živí všichni nedostanem, tak tu na sebe přece nebudem čumět jak parta krsokrtů.“

„Má pravdu,“ přidal se Jaime, stále ještě celý od prachu. „Nejde o to, kdo tu s námi teď není ale o to, kdo zůstal na živu. Snad nikdo z nás nechce ze smrti Billa, Lonara a Valera podezřívát Dereka.“

Jeden z horníků vyprskl vodu, kterou právě naplnil svá ústa z kůží obšité láhve. Druhý horník se zvedl a prudce zdvihajíc ruku, zakřičel tak, že se probral i Rothen, který se do teď pořád soustředil na svůj roztrhaný kus deníku: „To si snad ze mě děláte mrchožroutí lejno! Těmhle váš Derek mezi nás přišel, začal se chvástat tím, jaký je to statný lovec a jak zná celé Hornické údolí jako vlastní šněrovačky a my mu bezmezně věřili, že nás dostane pryč, když to královští nedokázali. Místo toho jsme přišli o našeho bratra a dva dobré chlapy a to jen kvůli němu! Copak to nechápete? Nejen že už týden bloudíme po údolí, ale přišli jsme o tři nejsilnější chlapy. Lonar zemřel v bažině, kam nás ON zavedl, Valer snědl bobule, pro které ho ON poslal a Bill... Ten chlap nás chce všechny zabít!“

„Lonar šlápl tam, kam neměl. Valer ty bobule vůbec jíst neměl, byly na odehnání krvavých much, a kdybyste se o svého bratra více starali a lezli společně s ním se stejným jistěním, nemuselo jste o svého bratra přijít,“ trhl s sebou také knírač Basca, který zbělal snad ještě více, než to u něj bylo obvyklé.

Vilém si odplivl, vzal do ruky svůj krumpáč, který byl do teď opřený o zeď vedle jeho bratra Norberta a rychlým krokem přistoupil k ohni a varovně zamával svou jedinou zbraní před nosem Basca. „Ještě jednou řekneš nějaká křivá slova proti mně a mému bratrovi a místo rudy začnu kopat tvou bílou hubu.“

Než se stihl podívat za závanem větru, který ho jemně polechtal za pravým uchem, přistála mu tvrdá a teplá pěst na čelisti. Zavrával a klesl na levé koleno. Jeho bratr okamžitě popadl svůj kyj a chystal se rozeběhnout napříč Ljukovi, který si právě protřepával bolavé klouby po prvotřídním úderu, když se opět ozval Gorok: „Kurva lidi! Chováme se už jak ti zasratí skřeti. Všichni jsme souhlasili s tím, že Derek bude náš průvodce a velitel a až do té zakurvené tragédie s Billem o něm nikdo ani necekl. Takže se uklidníme, než se tu pozabíjíme všichni najednou.“

„Má pravdu. Je to největší sprosták, hulvát, lichvář a cizoložník a musí vás učit slušnému chování,“ ozvala se Cessa, mladá, ale ne příliš hezká dívka, jediná ve skupině. Snažila se celou tu dobu být „se správnými lidmi“, protože věděla, že v obležení tolika mužů by se mohla snadno stát obětí jejich choutek i přes to, že není tak pohledná, což sama dobře věděla.

V jeskyni opět zavládlo ticho. Ljuk, kterému jeho kožený oděv napnutím snad brzo praskne, podal ruku Norbertovi na znamení přátelského gesta a zvedl ho na nohy. Všichni v klidu usedli a ke slovu se po kratší odmlce dostala zase meluzína. Rothen otočil stránku a psal dál.

„Jak se to vůbec stalo?“ řekl tiše Jaime směrem k Derekovi. Ten zvedl hlavu a poprvé za pár posledních hodin přestal civět na zaschlou krev na jeho ruce.

„Lezl jsem po skále, stejně jako všichni ostatní, pode mnou byl Rothen a pod ním zase Bill. Přišel silný vítr a já uslyšel křik. Podíval jsem se dolů a viděl Viléma, jak se drží jednou rukou skály a jeho provaz padá dolů. Jištění se muselo přetrhout. Skočil jsem dolů, abych ho chytil s tím, že mě jistil Rothen. Když se mi snažil podat ruku, řízl se do žíly o ostrou hranu skály. Držel jsem ho, co jsem mohl, ale cítil jsem, jak se mi smýká a dál už to znáte.“

„Nevíte někdo, co Bill křičel, když padal dolů?“

„Proboha, Goroku, copak na tom záleží?“ ohnal se Ljuk hrající si se svou sekerou

„Coje? To jsem jediný, koho to zajímá?“

„Pro dnešek stačilo, jsou před námi dva nejdůležitější dny, měli bychom se vyspat.

Vezmu si první hlídku. Dereka už nechte, však on se z toho vyspí.“

Ráno bylo studené, velmi studené. Z provizorního tábora na minulou noc ale vyrazili pozdě, až příliš pozdě a rozhodně ne podle plánu. Gorok se totiž rozhodl, že než se vydají k bráně tajnou stezkou, o které jim Derek vyprávěl, nachytá pár ryb. Nejen že nic nechytil, ale podařilo se mu vklínit nohu na dně malého jezírka mezi dva kluzké kameny. Jeho vyprošťování trvalo skoro hodinu i přes to, že se toho ujali tři nejsilnější chlapi – Ljuk, Basca a Vilém. Bylo z obličejů všech tří poznat, že včerejší potyčka v jeskyni pro žádného z nich nic neznamenala. Všichni věděli, že jestli se z údolí chtějí dostat živí, budou muset spolupracovat a osobní problémy musí jít stranou. Společnými silami, se nakonec podařilo Goraka vyprostit na úkor suchých šatů, které v opravdu studených ranních hodinách mrazivě bodaly na kůži.

Mezitím, co se oni koupali, Jaime s Cessou připravili na dohořívajícím ohni zbytek toho, co jim zbylo a co stihli ulovit při včerejší cestě pod skalami, kde se pro jejich štěstí pásł samotářský krysokrk. Opodál se Rothen snažil i ve stoje čmárat cosi do deníku, nikdo si ho nevšiml, jako obvykle. Spíše než za společníka, ho ostatní považovali za bláznivého umělce, aniž by někdo z ostatních věděl, co do svého deníku tak usilovně zapisuje. Brali to jako zábavu na odlehčenou. Nejeden večer debatovali, hádali se a vsázeli na to, co v tom deníku vlastně má. Derek, Ljuk a Cessa se shodli, že píše vlastní příběh, který až se vrátí do

Khorinisu přepíše do ponuré povídky. Vilém s Bascou se domívali, že je malíř a že se snaží ztvárnit to, co na pouti za přežitím oni všichni viděli. Jejich argumentem byl až přehnaně rychlý a agresivní pohyb Rothenovi ruky. Jaime a Norbert se vsadili o deset hrudek magické rudy, které měly nyní po pádu bariéry už jen symbolickou hodnotu, že píše úmrtní dopis svým blízkým společně se závětí a prosbou o odpuštění, kdyby se na Khorinis nedostal a někdy v budoucnu někdo našel jeho ostatky. V poslední řadě se vždy ozval Gorok, že si tam beztak kreslí jen nahaté baby a že nemá cenu se tím zabývat.

Derek si toho rána konečně umyl krev ze své ruky, při té slavné příležitosti na jezeru, kterou společně s Norbertem sledoval z povzdálí. Lovce dnes vypadal už mnohem lépe, vlastně tak, jakoby se mu ani nic nestalo. Byť ještě včera byl nebohou truchlící troskou, dnes už to byl ten starý dobrý Derek, člověk odhodlaný tuhle skupinu dovést pryč z údolí smrti. Všichni ale z jeho hlasu moc dobře poznali přetvářku, kterou se snažil zakrýt onu nejistotu z jejich možného blízkého vykoupení.

Pod skalní přeliv vběhla čtveřice zablácených mužů. Ikdyž dlouho nepršelo, voda na zemi se držela několik dní a tak nebylo divu, že při utíkání bahno cákalo všude kolem. Všichni zhluboka dýchali a koukali se všude kolem sebe. Ljuk jako první promluvil: „Co se to tam kurva stalo?“

„Stínová šelma, vzbudila se,“ popadl dech Jaime

„Vilém.... On...“ vykřikl ze sebe opět zděšený Derek

„Jo, je po něm s tím nic neuděláme.“

„Jo a s ním i jeho brácha Norbert,“ doplnil Jaimeho Ljuk hledíc na Rothena, který opět nevypadal ani trochu zděšeně, jak už to měli novicové z bratrstva Spáče ve zvyku. Svým pohledem začal znovu prohledávat okolí. „Zatraceně! Kde je Cessa, Basca a Gorok?“

„Viděl jsem je naposled, když se Norbert rozhodl o záchranu bratra a naběhnul tak stínovce rovnou do tlamy.“

„Můžu za to já,“ zavzlykal těžko dýchající Derek a usadil se rohu a opřel se o studenou skalní klenbu, která byla pokrytá podivnými malými houbami.

„Kdo měl sakra tušit, že se ta stínovka probere, Dereku, přestaň se zase užírat.“

„Bud'te zticha oba,“ zařval Ljuk tak hlasitě, že si sám uvědomil, že to trochu přehnal, přece jen nacházeli se na území, které je ze všech možných směrů zaplněné skřety, že stačí jediné špatné odbočení a padnou do jejich rukou. On i jeho mohutná sekyra na zádech se otočili ven do tmy. „Musíme se tam pro ně vrátit.“

„Děláš si legraci? Já už se tam vracet nebudu,“ odvětil velmi pohotově Jaime

„Jasně a už je to tady! Tady nejsme ve Starém táboře stíňáku, tady budeme možná potřebovat každý holý život, abychom mohli všichni přežít, tady si nejedeme každý za sebe!“

„To říká ti, co by bez okrádání neměli ani vrz. Komupak si vůbec ukradl svojí sekeru? Nějakému Rudobaronovi, kterého si podřízl kvůli šunce? Hmm?“

„Sekera je mého otce, tupče, ale Rudobaronů a takových jako jsi ty na něm skončilo dvakrát tolik, kolik je tobě roků.“

„Co záleží na mém věku, už teď mám víc v hlavě, než ty kdy budeš mít.“

„Říká ten, co poslouchal blázna, co nechal pozabíjet všechny mágy ohně, mrchožkrte“

„Starý tábor vždy byl nejmocnějším a nejlepším táborem, ty skřetomrde.“

„Starý tábor už hlavně není!“

„Nechtěl jsem, vám, do toho hoši kecat, bylo to kurva zábavné, ale Boscovi a jeho zlomené ruce asi nepomůže vaše nadávání na ty vaše posraté tábory,“ ozval se Gorok stojící společně s Cessou a Bascou, který se držel za svou levou ruku, která byla zkroucená do po písmene S, opodál a už zřejmě nějakou dobu sledující hádku mezi dvěma bojovníky.

Derek, slyšíc Gorokův hlas se alespoň na chvíli rozzářil. Radost z jejich životů byla

pro něj neuvěřitelná, obzvláště, když všechny předchozí smrti, včetně té Viléma a Norberta byla tak trochu házena na jeho hlavu. Následně se Cessa společně s Ljukem ujali péče o Boscu, Derek s Jaimem a Gorokem se šli postarat o oheň, Rothen si opět cosi čmáral do roztrhaného kusu deníku.

„Ale táhni s těmahle vtípkama!“ ušklíbl se Bosca a strčil do vedle něj kráčejícího a z plných plic smějícího se Goraka.

„Co zase prohlásila ta nenasytná huba?“ poptal se Ljuk přidávajíc do kroku, aby se vyrovnal oné hlasité dvojici bývalých žoldáků.

„Zase ty jeho úchylné vtipy. Můžeš třikrát hádat o kom.“

„Že by o Cessy?“

„Jak jinak.“

„Ale, otrapové, někdo tu v téhle zkurvené situaci smysl pro humor pořád mít musí,“ vytrousil ze sebe Gorak pár těžko srozumitelných slov, ztrácejících se v hlasitém smíchu. Málokdo ze skupiny věděl, že za tou neustále vtipkující tváří se skrýval chladný a hrubý dozorčí z Nového dolu.

„Mohu se zeptat, čemu se to zase tak směje?“ dohnala skupinu lehkými kroky Cessa nesoucí na zádech suché dřevo, které zbylo z večera. Cestovali totiž krajinou, ve které už téměř chyběly stromy, navíc bylo vzhledem k předcházejícím, až rekordně suchým dnům velmi pravděpodobné, že bude pršet.

„Nechtěj to vědět,“ odvětil zarputile Bosca

„Slyšela už jsem dosti sprostých vtipů, velice vulgárních, urážlivých, i na mou adresu. Můžete mi ho říci, velmi ráda posoudím, do které té kategorie patří.“ Na to se Gorak naklonil s Cessy a zatáhl ji za rukáv. Musela se skrčit, byl téměř o hlavu menší. Následovalo ticho, rušené jen tichým šepotem malého žoldáka do ucha nepříliš hezké ženy. Když se od jejího ucha oddálil, ticho pokračovalo. Všichni, až na Goraka, který se opět začal křečovitě popadat za břicho, čekali na Cessynu reakci. Místo očekávaného úderu dlaní, se ovšem její líce zbarvily do červena a silně se rozesmála. Ljuk a Bosca se na sebe velmi pochybně podívali. Přestal se dokonce i konečně chechtat Gorok a s otevřenou pusou zíral na její rozesmátou tvář. Chtěl ji spíše vyprovokovat, čekal, co udělá, stejně jako předešlé dny, kdy vtipkoval na její účet. Ale Cessa dokázala, že život v kolonii ji mnohem naučil a kromě jejího půvabu ji zřejmě zbavil i její přirozené ženské pýchy.

„Cože? Tobě to přijde vtipné?“ civěl na ní udiveně Bosca.

„Docela ano, je velmi vzácné, když se najdou lidi, co dokážou v tuto chvíli myslet na takovéhle věci.“ Tentokrát se začervenal Gorak. Přece jen poklonu od dívky neslyšel dlouho. Nejméně 15 let, které strávil v kolonii, kde byly dívky k vidění jen u nahrabaných Rudobaronů nebo se motaly kolem psychopatů v bažinách. Dokonce se mu i líbila. Přes její dlouhé, roztřepené, vlnité nažloutlé vlasy, malé nevýrazné bledé oči, pod nimiž se krčil příšerně pihatý nos stékající na úzké zsedlé rty. Nebýt neustále obklopována Ljukem, který sic byl jeden z nejschopnějších žoldáků, byl stále poměrně slušným člověkem, chránící pochybná ženská práva, dávno by dozajista pokusil o navázání tělesného kontaktu s o hlavu větší ženou.

„Ticho!“ ozvalo se náhle odněkud zepředu. Všichni zmlkli a zbystrili zrak. Ljuk společně s Bascou skrčmo přiklusali k Jaimemu a Derekovi, kteří stáli skrčení u kamenné zdi, za níž se tyčil dlouhý útes dolů.

„Co se děje?“ zašeptal Ljuk.

„Podívej se sám,“ odvětil mu tiše Jaime s kývnutím hlavou směrem nad sebe. Ljuk se vyměnil s Derekem. Dal jednu ruku na horní části kamenné zdi a zvedl své svalnaté tělo pomalu nahoru tak, aby viděl, co se za zdí ukrývá. Před ním se rozlehlo jeho očím známé údolí. Znal to tam, znal to tam každý, kdo přišel do kolonie a přežil setkání se strážci. Bylo to,

jak to Starotáborští nazývali „Přivítání“ - údolíčko se starým uzavřeným dolem, malou dřevěnou bránou a jezírkem, jehož horní cesta vedla k bráně na Khorinis. Byla to cesta, kterou toužili najít již více než týden a která stála životy třech jejich společníků. Cesta domů. Nebyla ale prázdná. Všude kolem bylo desítky skřetů, šamanů, kolem nich se potloukali jejich psi, snažící se vyčenichat potravu. Nebýt tajná stezka, kterou skupina přeživších přišla, tak vysoko, jistě by je dávno psi vyčmuchali.

„Jak se přes ně dostaneme?“ ozval se tiše. Derek se potichu vyškrábal k němu.

„Musíme tu přenocovat. Královská vojska tu jistě zítra budou. Je to 10 dní od pádu bariéry. Tak dlouho trvá mobilizace Khorinisu. Zítra už tu musí být a vést odboj. Až povedou bitvu se skřety, pomůžeme jim.“

„Jak jistě tohle víš?“

„Nevím,“ řekl a sklonil se zpět za balvan. Juk ještě chvíli příkrčený sledoval skřeti hordu a pak se přidal k ostatním s přípravou malého tábora bez ohně.

Řev. Děšť. Žár. Derek otevřel oči. Před ním hořelo. Nebylo to dřevo ani žádný jiný obyčejně hořící materiál, ale člověk. Zápach pálicí se kůže se mu vryl do nosu jako jehla do kůže. Zvedl se a tasil meč. Nyní již poznal onen řev. Byl to Jaime. To on hořel.

Země se třásla. Nikd ose nesnažil Jaimeho zachránit, ani utišit. Bylo pozdě. Zpoza kopce vyběhl kulhající Bosca. Řval cosi nesrozumitelného. Derek nechápal co se děje, dokud mu neporozuměl. Slovo, které Bosca křičel, že mu pro něj bylo hrdlo malé bylo – „Skřeti!“. Derek se rozhlédl, žádného neviděl. Neviděl ale ani žádného ze svých společníků. Kromě hořícího Jaimeho a naproti běžícímu Boscovi kolem nikdo nebyl. Jen žár, děšť, řev a tma. Starý žoldák už se přibližoval, když náhle spadl do kolen. Z jeho dokořán otevřených úst vytryskla krev a i zbytek jeho těla se skácel k zemi. V jeho zádech byla zaseklá velká skřeti sekera. Řev utichl. Jaime padl na zem mrtvý stejně jako Bosca. Bylo ticho. Jen vítr a plápolající oheň. Ticho. Nic víc, by v této situaci Derekovi nenahnalo větší strach. Couval, pomalu, tiše. Báł se. Tak strašně se báł. Myslel při tom na lidi, kteří mu věřili a kvůli jeho neplánované cestě zemřeli. Bill, Loran, Valer, Norbert, Vilém, Jaime a Bosca a bůh ví kolik dalších, kteří tu nejsou. Ticho. Zdálo se nekonečné, i když trvalo jen vteřinu.

Za Boscovým tělem se náhle ozval zvuk, který snad mohl vydávat jen sám démon. Skřeti psi. Lovec se otočil a dal se na útěk. Věděl, že se nesmí otočit. Věděl, že nesmí zpomalit. Kapky deště mu padali na ramena jako dělové koule, ale necítil je, nemohl. Slyšel, že ho psi dohání. Jejich dech byl v jeho patách. Před ním se rozevřela průrva, pod níž neleželo nic a přece jen něco – Smrt, možné vysvobození – ale ne dnes. Derek se pokusil skočit. Neskočil. Ucítil mrazivou bolest v patě. Tesáky třetího psa se mu zaryly do levé nohy. Otočil se a řal. Řal znovu a znovu, nečítající se na cíl. Krev stříkala všude kolem. Přestal. Před ním leželo zmasakrované tělo velké odporné bestie se zuby většími, než kdy Derek viděl. Odhodil tělo a snažil se zvednout. Nepřeskočí, už ne. Nemá sílu. Otočil se. Proti němu běželi dva další psi. „Můj konec. Sežrán čokly,“ pomyslel si. Věděl, že teď už ho nic nezachrání, nemá cenu se bránit. Čekal jen na rozsudek od Innose. Slyšel přibíhání psů. Jejich skok. Zavytí. Teplá krev se mu rozlila po tváři. Ljuk. Dvěma přesnými ranami skolil obě bestie.

„Běž po útesu dolů, utíkej k bráně!“

„Kde jsou ostatní?“

„Cessa, Gorok a Rothen jsou už na cestě. Běž!“

Derek se na nic neptal a utíkal. Nemyslel na bolest, která ho bodala do kotníku, nemyslel na bolest, kterou brzo ucítí Ljuk, až se přiženou skřeti. Myslel jen na bránu.

Běžel po kamenitých útesech. Báł se na každém kroku. Zakopl a zvedl se. Utíkal. Jindy by už únavou a bolestí padl, ale dnes ne, dnes nesmím umřít, opakoval si pro sebe stále. Uslyšel malý poryv větru. Jen reflexivně se vyhnul ráně sekerou obrovského skřeta, který se

zjevil těsně za ním. Běžel ještě rychleji, nesnažil se bránit. Skřet mával sekyrou a běžel za ním. Švih. Sekera se tentokrát zasekla do stromu těsně vedle Derekova pravého ramena. Skřet přibrzdil, nemohl vytáhnout sekeru. Lovec zakopl. Tvrdý pád na zem. Bolest. Krev opět derekovi zalila obličej. Tentokrát jeho vlastní. Nejspíše měl rozseknuté obočí, nevnímal to. Otočil se na záda. Před ním stál Skřet vydávající na všechny strany obrovsky hlučný řev. Napřáhl se a chtěl tnout. Někdo však ťal první. Byl to Gorok a za ním Cessa. Oba se do skřeta pustili. Bodali, sekali, nepomáhalo to. Skřet byl obrovský, větší než běžní skřeti. Skřet se napřáhl a ranou loktem odhodil Cessu. Ta se nabodla na ostrou skálu čnicí jako kopí. Okamžitě zemřela. Za urputně bojujícím Gorokem a skřetem se začali zjevovat další skřeti – šamani. V rukou jim hořel oheň, jakoby jej ovládali. Gorok sekl tvrdě a přesně. Skřetova ruka padla na zem stále držící sekyru.

Cosi Dereka silně chytlo za pravou ruku. Vytáhlo ho to na nohy. Rothen, zakrvácen ýa zablácený. „Pojď!“ řekl a Derek si uvědomil, že to bylo to jediné, co Rothen za celých 10 dní řekl. Derek utíkal za ním. Až po chvíli si uvědomil, že zapomněli na Goroka. Otočil se. Uviděl Goroka, snažícího se bojovat s hordou skřetů. Marně. Poslední obraz, který lovec viděl, že ho Rothen opět popadl za ruku a táhl za sebou, byl, jak Gorokova hlava padá v doprovodu proudu rudé krve na zem.

Utíkali. Rychle. Zdálo se, že se vzdalují. Skřeti už ani pomalu nebyli slyšet. Uviděli to. Uviděli, pro co všichni jejich přátelé padli. Bránu. Bránu vykoupení. Derek se rozeběhl ještě rychleji napříč svému vysvobození. Nový život. Padl na zem. V zádech cítil železo. Bolest už nešla potlačit. Byla to ocel. Ocel meče. Cítil, jak se mu po zádech rozlévá krev. Před jeho očima se objevily boty Rothena. „Víš, Dereku, je mi tě líto,“ ozval se novic z bratrstva úplně jiným hlasem, než kterým ho před chvílí pobízel k útěku. „Je mi tě líto. Měl jsi to celou dobu před sebou. Měl jsi před očima to, co zabíjelo ty, jejichž životy sis dával za vinu. Ano, to já jsem dal Valerovi ty špatné bobule, to já jsem strčil Lonara do bažin. To já jsem přeřízl Billovo lano a přeřízl bych i tvé, nebýt Ljuka. To já jsem hodil kámen do doupěte stínové šelmy a to já jsem ohnivou koulí zapálil Jaimeho, abych přivolal skřety. Měl jsi celou tu dobu před očima MĚ. Spáče si to žádal! Spáče si to žádá! Vyvolení přežijí, kacíři zhynou, stejně jako teď zhyneš ty, Dereku.“ Prach ze zvedající se boty zaprášil sraštěné čelo lovce, Rothen se dal cestou směrem k bráně. Derek se nemohl pohnout, nemohl nic. Necítil už bolest, ani zlobu, necítil už nic. Obraz před jeho očima se začal zatemňovat. Všude bylo jen ticho a chlad.